1993 V. évfolyam

MÁRCIUS – ÁPRILIS 2. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
AZ EVANGELIZÁCIÓ KALANDJA

CHARLES WHITEHEAD:
HÍVJÁL SEGÍTSÉGÜL ÉS ÉN
VÁLASZOLNI FOGOK!

AMIT SZÁMOMRA A
FELTÁMADÁS JELENT

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A feltámadt Krisztus így szólt: „Vegyétek a Szentlelket"

Lukács az ő elbeszélésével elvezet minket annak az igazságnak a közelébe, amely az utolsó vacsora termében, a búcsúbeszédben hangzott el. A Szentlélektől felmagasztalt Názáreti Jézus ebben a beszédben és beszélgetésben úgy tüntette fel magát, *mint aki „hozza" a Lelket*, és akinek a kereszt általi elmenetele árán kell hoznia a Lelket, és át kell „adnia" az apostoloknak és az Egyháznak. A „hozni" szó itt mindenekelőtt azt jelenti, hogy *„kinyilatkoztatni"*. Az Ószövetségben már a Teremtés könyvéből megismertük Isten Lelkét, először mint Isten *leheletét*, amely életet ad, vagyis mint természetfeletti „életadót". Izaiás könyve úgy mutatja be, mint *ajándékot*, amely a Messiás személyének szól, rajta nyugszik és belülről irányítja minden üdvös munkáját. Amit Izaiás hírül adott, az a Jordánnál konkrét formát öltött: a Názáreti Jézus az, *aki a Szentlélekben jön*, és hozza Őt, mint *saját személyének* ajándékát, hogy embersége által kiárassza: „ő fog megkeresztelni benneteket Szentlélekben." Lukács evangéliuma a Szentléleknek ezt a kinyilatkoztatását erősíti meg és gazdagítja: Ő az, aki Jézus messiási életének és tevékenységének *legbensőbb forrása*.

Mindazzal, amit Jézus az utolsó vacsora termében mondott, a Szentlelket új és teljesebb formában nyilatkoztatta ki. *Ő nem csak egy személynek szóló ajándék* (a Messiás személyének), hanem *mint ajándék ő maga is személy*. Jézus az ő eljövetelét úgy hirdeti meg, mint „másik Vigasztalóét", ki mint az igazság Lelke az apostolokat megtanítja „minden igazságra". Mindez a Szentlélek és Krisztus közötti különleges kapcsolat erejében történik: „az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek." Ennek a közösségnek *ősforrása* az Atya: „Minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek." Mert a Szentlélek az Atyától származik és az Atya küldte Őt. Először úgy küldte a Szentlelket, *mint az emberré lett Fiúnak szóló ajándékot*, hogy a messiási ígéreteket teljesítse. Krisztusnak, a Fiúnak „elmenetele" után - János írása szerint - *közvetlenül „jött"* - ez az ő új küldetése - hogy befejezze a Fiú művét. Így Ő lesz az, ki az üdvtörténet új korszakát teljessé teszi.

A húsvéti események küszöbén állunk. A Szentléleknek, mint Személynek és ajándéknak új és végérvényes kinyilatkoztatása éppen ekkor történt. A *húsvéti események* - Krisztus szenvedése, halála és feltámadása - egyúttal a Szentlélek *új eljövetelének ideje;* Ő most a Vigasztaló és az igazság Lelke. Ez az új kezdés ideje, melyben az egyháromságú Isten önmagát közli az emberekkel a Szentlélekben, Krisztusnak, a Megváltónak műve által. Ez az új kezdet a világ megváltása: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte." A Fiú „adásában", a *Fiú ajándékozásában* mutatkozik meg Isten legmélyebb lényege, az isteni szeretet, amely az ajándékozás gazdagságának kimeríthetetlen forrása. *Abban az ajándékban, melyet a Fiú ad*, kiteljesedik az örök Szeretet és gazdagság kinyilatkoztatása: a Szentlélek, ki az istenség kifürkészhetetlen mélységében Személy-ajándék. A Fiú műve által, vagyis a húsvéti misztérium által új módon jön el, mint az apostoloknak és az Egyházaknak - és általuk az emberiségnek és az egész világnak adott ajándék.

Ez a misztérium a *feltámadás napján* kapta végleges jelentését. Ezen a napon a Názáreti Jézus, „ki test szerint Dávid nemzetségéből született" - amint Pál apostol írja: „a szentség lelke szerint azonban a halálból való feltámadásával az Isten hatalmas Fiának bizonyult." Így elmondhatjuk, hogy Krisztusnak, mint Messiásnak a Szentlélekben való felmagasztalása tetőpontját a feltámadásban érte el, ahol *Isten Fiának* bizonyult, „telve hatalommal". És ez a hatalom, melynek forrása a kifürkészhetetlen szentháromsági közösségből tör elő, mindenekelőtt abban nyilvánul meg, hogy a feltámadt Krisztus egyrészt beteljesíti Isten ígéretét, melyet már a próféta ajka hirdetett: *„Új szívet adok nektek, és új lelket oltok belétek... az én lelkemet"*, másrészt teljesíti a saját ígéretét, amelyet az apostoloknak tett e szavakkal: *„ha elmegyek, akkor elküldöm Őt nektek."* Ez pedig az igazság Lelke, a Vigasztaló, kit a feltámadt Krisztus küldött, hogy testünket hasonlóvá tegye a maga megdicsőült testéhez.

Íme: „Amikor beesteledett, még a hét első napján megjelent Jézus a tanítványoknak, ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett, megállt középen és köszöntötte őket: Békesség nektek!" E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket." Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: *„Vegyétek a Szentlelket!"* Szent János evangéliumában ezen a helyen minden szónak megvan a maga külön jelentősége, különösen ha egybevetjük azokkal a kijelentésekkel, amelyek a húsvéti események előtt az utolsó vacsora termében elhangzottak. Mindezek az események - Jézusnak, akit az Atya Főlkent és e világba küldött, az a szent háromnapja *(triduum sacrum)* - a beteljesedéshez jutottak. Krisztus ugyanis, ki a kereszten „kilehelte lelkét", az Emberfia, az Isten Báránya, feltámadása után az apostolokhoz ment, hogy *„rájuk leheljen"* azzal a hatalommal, melyről a Római levél szól. Az Úr megjelenése örömmel töltötte el az ottlevőket: „szomorúságtok örömre változik", amint azt szenvedése előtt megígérte. De mindenekelőtt beteljesedik a búcsúbeszéd legfontosabb ígérete: a feltámadt Krisztus, mintegy bevezetve az új teremtményt, *az apostoloknak „elhozta" a Szentlelket*. Elhozta, „elmenetele" fejében. Nekik ajándékozta ezt a Lelket, mintegy a kereszten szerzett sebei által: „megmutatta nekik kezét és oldalát." Keresztre feszítésének erejében mondhatta nekik: „Vegyétek a Szentlelket."

Szoros kapcsolat alakult ki így a Fiú küldése és a Szentlélek küldése között. Semmiféle küldetése nem létezik a Szentléleknek (az ősbűn után) a kereszt és a feltámadás nélkül: „Ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok." *Szoros kapcsolatba jutott a Fiú küldése és a Szentlélek küldése magában a megváltásban*. A Fiú küldetése - bizonyos értelemben - a megváltásban beteljesedett. A Szentlélek pedig a megváltásból „merít": „az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek." A megváltást a Fiú *teljesítette*, mint Főlkent, ki a Szentlélek erejében jött és tevékenykedett, és végül a keresztfán teljes áldozatul adta magát. De ez a megváltás állandó folyamat az emberek szívében és tudatában, a világ történetének folyamán, a Szentlélek által, aki a „másik Vigasztaló".

Dominum et vivificantem

AZ EVANGELIZÁCIÓ KALANDJA

Ti lesztek az új evangelizálás apostolai" - mondotta II. János Pál pápa a magyar fiataloknak 1991. augusztus 19-én a Népstadionban.

Mi ez az új evangelizálás? A *Redemptoris missio* enciklika 33. pontja szerint az Egyház missziója három különböző szituációban bontakozik ki: 1. a nem-keresztény népek között (tulajdonképpeni „misszió"), 2. buzgó keresztények között (lelkipásztori tevékenység), és 3. olyan megkeresztelteknek között, akik Krisztustól és evangéliumától eltávolodtak (új evangelizáció, újraevangelizálás). Ez a harmadik formája az evanngelizációs küldetésnek az, amit a *Christifideles laici* apostoli buzdítás 34. pontjában a Szentatya annyira sürget: „A hit tisztaságát, mélységét és gyarapodását csak egy új evangelizáció tudja megerősíteni... Az emberi közösséget mindenütt újból keresztény szellemmel kell átitatni." Hazánkban égetően szükséges az új evangelizáció. Nehezebb ez a pogányok evangelizálásánál, mert át kell hatolni az Egyházzal szemben kialakult sok évszázados előítéletek tömör falán. Az egyházi intézmények - köztük az iskolai hitoktatás - újraszervezése nagyon fontos feladat, de önmagában kevés az újraevangelizáláshoz. A társadalomban eluralkodott szekularizmus az Egyházat csak mint kulturális, szociális, humanitárius intézményt hajlandó értékelni, Jézus nem e világból való üzenetének viszont ellenáll. Jellemző annak a szülőnek az esete, aki egy most alakuló katolikus iskolába akarta beiratni gyermekét, de azzal a kikötéssel, hogy hitoktatásban *ne* részesüljön. Eddy Rancing találmánya jut eszembe *A szőke ciklon*ból, amelynek „csak éppen a lényege hiányzik".

Lehetséges ilyen közegben evangelizálni? „Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges" (Mt 19,26). VI. Pál pápa azt tanítja az *Evangelii nuntiandi* apostoli buzdításában: „Nem képzelhető evangelizálás a Szentlélek működése nélkül... A Szentlélek az evangélium fő munkálója. Ő indít az evangélium hirdetésére, és ő készíti fel bensőleg a szíveket, hogy befogadjuk az üdvösség szavát" (75. pont). Az evangelizáció eredményessége - bár szükséges hozzá a tanulás és a megfelelő kommunikációs technikák alkalmazása - döntően attól függ, mennyire vagyunk készséges eszközei a Szentléleknek. Sokkal több múlik a tabernákulum előtt eltöltött csöndes órákon, mint az emberi ügyességen vagy a pénzen megvásárolható eszközökön.

Egy évvel ezelőtt a HÉT LÁNG közösség néhány tagjával alkalmam volt részt venni Sankt Pöltenben egy szemináriumon, amelyet a maihingeni Evangelizációs Centrum munkacsoportja vezetett. Nagyhatású pantomimekkel leptek meg bennünket. A legutolsót mise közben láttuk. Liturgikus érzékem némileg háborgott, amikor - ha jól emlékszem, a kenyér és a bor oltárra vitele után - bejött a csoport egyik tagja, egy Petra nevű lány, és *söpörni* kezdett. Söprögetett a kápolna padlóján, dúdolt is közben, néha a padok alá továbbítva a képzeletbeli szemetet, amin - albába, stólába öltözötten - igyekeztem liturgikus méltósággal derülni. Érthetetlen volt, mit keres ez a jelenet az oltár előtt. Petra kitartóan söpört, aztán megállt. Letette a söprűt, mert talált valamit. Egy táskát! Ámult és örült. Kipakolta a táska tartalmát. Volt ott egy kendő, egy cipó, egy keresztalakú fémtárgy, egy palack, egy gyertya és egy pohár. Petra mindent megcsodált, szavak nélkül, „á", „ó" hangokkal. A kereszttel nem igen tudott mit kezdeni. Repülőzött vele, berregve, mint egy gyerek. Később vívóállásba helyezkedett, kardként forgatta. Az enni- és innivalóval azonban sokkal egyértelműbb szándékai voltak. Simogatta a hasát, megterített magának, látszott rajta a jó étvágy. Töltött egy pohár bort a palackból. Már-már hozzálátott volna, amikor eszébe juthatott, hogy a jó kislány imádkozni szokott étkezés előtt. Sebtében keresztet vetett és darált valamit. De mielőtt enni kezdett volna, mozdulatai megakadtak, megállt, figyelt. Válasz jött az imára? A lány fölfelé tekintett. Valami eligazítás érkezett odaföntről! Petra magatartása megváltozott. Új összefüggést talált a tárgyak között. A terített asztalt oltárrá rendezte át. A gyertyát meggyújtotta. Fölemelte a keresztet, fölfelé nézett, aztán *a kenyeret a kereszthez szorította*. Most már minden porcikájával fölfelé figyelt, nyilvánvaló volt a párbeszéd közte és a Láthatatlan között. A számunkra nem hallható utasításnak engedelmeskedve, hirtelen mozdulattal *fölszakította a cipó oldalát*. Aztán a pohár bort odatartotta a „seb" alá! Kinyújtott karral, ég és föld között feszülve, egész testében remegve emelte a Magasságbeli felé a megfeszített Jézus testét ábrázoló kenyeret és a Jézus oldalából kifolyt vért jelentő bort. Remegő karjában ott lüktetett a megváltás drámája, szemünk előtt láttuk a földet az éggel összekötő függőlegest, amit a keresztáldozat húzott meg. Az eucharisztikus misztérium tartalma, az istenivé konszekrált teremtés megdicsőülése vált képpé előttünk. Most már mindent értettem! Sírás fojtogatott. Megbocsátottam a liturgikus szabálytalanságot. Ez a német lány *mozdulatokkal* elmondott valamit, amit szavakkal nem vagyok képes ugyanolyan erővel elmondani, holott életem értelmét jelenti.

Lelkesen hajtottunk Sankt Pöltenből kosdi otthonunk felé. Az *Aranyház*, az imádság helye várt, ám Belli és Kriszti nővér útközben azt csivitelte a fülembe, hogy úgy kellene élnünk, mint a maihingeni közösségnek. Ha nem is éppen pantomimekkel, de mi is tudnánk evangelizálni. A maihingeniek adományokból tartják fönn magukat. Mi plébániai - papi, hitoktatói - munkánkból éltünk szerényen, de ez a szolgálat, ha az imaéletre szánt

időt nem akartuk csorbítani, nem sok erőt és időt hagyott a szorosan vett evangelizációs tevékenységre. Pedig a HÉT LÁNG programjába az is beletartozik. Legelsősorban kontemplatív közösség vagyunk, de van egy alapelvünk, a *Gábriel-misszió* elve, amely azt jelenti, hogy *evangelizációs tevékenységünk mértékét az imádságban kapott indítások határozzák meg.* Az elvet Lk 1,19 alapján neveztük el így, ahol az angyal azt mondja Zakariásnak (szószerint fordítva a görög szöveget): „Én Gábriel vagyok, az Isten előtt álló, és elküldettem, hogy szóljak hozzád, és evangelizáljam (=jóhírként elmondjam) neked ezeket." Mi is Isten előtt állunk az imádásban, de ha küldetünk, akkor evangelizálnunk kell: éppen az imádás kötelez az engedelmességre. Imádkoztunk tehát, hogy mutassa meg az Úr, tőle származik-e az a gondolat, hogy a városba kell mennünk evangelizálni? Ugyanis egy pestkülkerületi evangelizációs központról kezdtünk álmodni. Milyen szép is volna: *VI. Pál Evangelizációs Centrum.* Igen, az *Evangelii nuntiandi* pápájáról neveznénk el... Közben elolvastam Kim Kollins önéletrajzi könyvét, amit Sankt Pöltenben vettem. Mély hatást gyakorolt rám, hogyan hagyta el ez a sikeres üzletasszony jól jövedelmező üzletét a létbizonytalansággal járó evnagelizációs szolgálat kedvéért, s hogyan viselte gondját az Úr. (Azóta hazánkban is volt alkalma elbeszélni történetét. Meghallgattam, amikor csak tehettem, még Nagykanizsán is pünkösdkor.) Tervezgetéseink és vívódásaink közepette egyszer aztán így szóltam az Úrhoz: „Uram, ha valóban te küldesz minket evangelizálni, ne hagyj tovább bizonytalanságban. Mutasd meg a Bibliából, hogy ez az akaratod!" Nagyon jól tudom, hogy az Úr nem köteles a találomra fölnyitott Szentíráson keresztül választ adni. Rendszerint nem is szoktam ezen a módon feleletet kapni kérdéseimre; megvan a döntésnek a rendes módja. Most azonban, kinyitva a Bibliát, a következő helyre tettem az ujjamat: „Ne irgalmazzak Ninivének, a nagy városnak, amelyben több mint százhúszezer olyan ember van, aki még nem tud különbséget tenni a jobb és a bal keze között?" (Jón 4,11). Pesti vagyok, Ninive, a nagy város számomra csak Budapestet jelenthette. De még tovább bizonytalankodtam. Hogyan kezdjük? Engem papi szolgálatom Kosdhoz köt, pénzünk nincs, adományokból élni Magyarországon nagyobb kockázat, mint az Egyesült Államokban vagy Németországban... Újra kinyitottam a Szentírást, s ezt találtam: „Menj a városba, ott majd megmondják neked, mit kell tenned" (ApCsel 9,8).

Habozhattam-e tovább? Megírtam kérvényemet, hogy a városba mehessek. És hogy az indítások valóban a Szentlélektől származtak, azt az igazolta, hogy *püspökömtől megkaptam az engedélyt az evangelizációs vállalkozáshoz*, pedig a nagy paphiány miatt ez szinte képtelenségnek látszott. Ninivébe költöztünk tehát. Három nővérrel és egy testvérrel öten élünk most mint „szabadúszó evangelizátorok", oly módon, hogy mindegyikünk ott lakik, ahol helyet kapott, és legföljebb rész-állást vállalunk, hogy legyen betegbiztosításunk; egyébként adományokból tartjuk fönn magunkat, s időnk nagyobb részét „az imádságnak és az Isten szava szolgálatának szenteljük" (ApCsel 6,4). A HÉT LÁNG többi tagja is belefolyik a munkába, nem kis áldozatot hozva ezzel. Sikerült termet bérelnünk az újpalotai Közösségi Házban, s ott mindenki számára nyitott evangelizációs összejöveteleket tartunk *Örömtűz* címmel, minden vasárnap délután 4-től 7-ig. (Cím: Budapest, XV., Zsókavár u. 15. Megközelíthető: 130-as busszal az Örs vezér térről, piros 73-as busszal a Keleti pályaudvartól vagy a Bosnyák térről, piros vagy fekete 96-os busszal Újpest felől, továbbá 69-es villamossal a kis metró Mexikói úti végállomásától.) Az *Örömtűz* délutánjain a fiatalok tanúságot tesznek Jézus Krisztusban megújult életükről, Istennel kapcsolatos tapasztalataikról. Énekelünk, imádkozunk, táncolunk az Úrnak. Más programjaink is folyamatban vannak. Börtönmissziót építettünk ki a márianosztrai fegyházban. Plébániai meghívásoknak is eleget teszünk. Megindítottuk a személyes kapcsolatok kialakítását olyan fiatalokkal, akik távol állnak az Egyháztól, gyakran nincsenek is megkeresztelve. Küldetésünk újabb igazolása, hogy szinte döbbenetes nyitottsággal találkozunk. A szívek szomjazzák Istent, csak nem sejtik, mennyire közel van! Fiatal férfiak és nők készek imádsággal fordulni az Úrhoz, többen átadták neki az életüket, s újabb és újabb jeleit tapasztalják annak, hogy Jézus valóban belépett sorsukba és meg akarja mutatni nekik szeretetét. Lépésük valamennyi konzekvenciájával még nem szembesültek, életvitelük átalakulása éppen csak megkezdődött, de úgy érezzük, jó nyomon járunk. A lelki tapasztalatok megsűrűsödött légkörében élünk: működik a prófétálás adománya és az ismeret szava, tapasztaltunk gyógyulásokat, egyesek könnyek között élték át Isten szeretetét, volt, akihez álmában szólt az Úr... A spirituális megtapasztalás sohasem öncél, mindig csak eszköz, de jelentkezésében annak bizonyságát látjuk, hogy a Szentlélek csakugyan cselekszik evangelizációnkban, ezért remélhetjük a szívek megújulásának gyümölcsét. Mi bűnös és hűtlen küldöttei vagyunk a szent és hűséges Istennek, de valóban ő küldött minket.

Az is igazolja ezt, hogy a sátán kézzelfoghatóan dühöngeni kezdett ellenünk. A katolikus egyházhűség közösségünk alfája és omegája, mégis *szektássággal* vádolnak. Irracionális támadások zúdulnak ránk, egyszerre több oldalról. A plébániára, ahol jelenleg két nővérünk lakik, nemrég behatolt valaki egy akkora feszítővassal, amilyennel könnyen agyon lehet ütni egy embert. A nővérek éjjel arra ébredtek, hogy egy sötét alak besétál szobájukba, azután kimegy. A betörő volt, aki a plébánost keresve befeszítette az ajtót. Kiugrottak az ágyból: „Ki az?" - „A sátán!" - felelte a behatoló, és vissza akart menni a szobába. A nővérek belülről nyomták az ajtót, a támadó kívülről. Ők félelmükben sikoltoztak, a bűnöző

káromkodott és ordított. Isten angyalai megvédték a nővéreket. A rabló visszahúzódott, ők remegve osontak a telefonhoz. Sem a plébános atyának, sem másnak nem esett baja. A sátán követe odébbállt, mire a rendőrség megérkezett. Tovább imádkozunk a mennyei seregek oltalmáért. Imádkozunk azokért is, akik nem értenek és támadnak bennünket.

Mint Petra a sankt-pölteni pantomimben, megtaláltuk a teremtés értelmét. Megértettük, hogy a megfeszített és föltámadt Jézus által Istent dicsőítő áldozati ajándékká kell konszekrálnunk a világot. Istenhez emeljük a bűntől és reménytelenségtől átjárt, templom nélküli Újpalotát. Istenhez emeljük a bűntől és reménytelenségtől átjárt szíveket. A Gábriel-misszió hihetetlen kalandja zajlik. Igent mondtunk, és továbbra is igent akarunk mondani az Úrnak. „Az evangélium továbbadása szükséges, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka... A kinyilatkoztatás szépsége tükröződik benne. Bölcsessége nem ezé a világé. Önmagában képes arra, hogy fölkeltse a hitet: azt a hitet, amely egyedül Istenen alapul. Isten az igazság. Kell, hogy az igazság hirdetője erre az igazságra tegye fel minden idejét, minden erejét, és ha kell, életét is" (*Evangelii nuntiandi* 5.).

„Ti lesztek az új evangelizálás apostolai..." Lehetetlen feladat? Mint Kim Kollins szereti mondani, a mi Istenünk a lehetetlenségek Istene. Vaspántok béklyózzák az emberek lelkét, de a vas a tűzben megolvad, és Isten emésztő tűz.

Kovács Gábor

AMIT SZÁMOMRA A FELTÁMADÁS JELENT

(A megújulás négy vezetője megosztja velünk Jézus győzelméről szerzett tapasztalatait.)

Az egyetlen probléma azzal kapcsolatban, hogy az évnek csak egy meghatározott időszakában emlékezünk Jézus feltámadására az, hogy elfeledkezünk róla az év többi részében. Jézus győzelme a halál felett a keresztény élet egyik központi realitása. A feltámadás megtapasztalásának fontosnak kell lennie számunkra minden nap.

Összhangban elmélkedéseinkkel a feltámadás jelentőségéről, a New Covenant megkérte a katolikus karizmatikus megújulás néhány vezetőjét, hogy mondják el, mit jelent számukra a feltámadás ereje. Azon gondolatokon keresztül, amelyeket megosztottak velünk, megsejthetjük, mit is jelent megélni Jézus feltámadását minden egyes napon.

Biztos remény

A feltámadás egészen biztos reményt ad nekem - vallja Ralph Martin, aki már régóta a katolikus karizmatikus megújulás egyik vezetője -, „azt a reményt, hogy azok a dolgok, amelyek mai világunkban rosszak, jóra fognak változni Jézus halálból való föltámadása által."

A remény határozottan egy olyan ajándék, amelyre Mr. Martinnak szüksége volt és van is a karizmatikus megújulás szolgálatában töltött évek során, mivel gyakran vesz részt új papi hivatások elindításában, a legkevésbé sem bíztató körülmények között. Akár a New Covenant című folyóirat elindítása házának alagsorából, pénz nélkül és gyakorlatlan munkatársakkal; akár az, hogy őszintén kimondja véleményét a hit és az igazság válságáról, ami az egyházakban tapasztalható, és ami mélyen elkeseríti, megszülte a reményt annak megtapasztalásából, hogy Jézus legyőzte a bűnt és a halált.

„A feltámadás bátorságot is ad nekem, hogy félelem nélkül szolgálhassam az Urat" - teszi hozzá Mr. Martin. „A legrosszabb, ami bármely szituációban történhet velem, az az, hogy meghalok. De mivel tudom, hogy osztozni fogok az Úr dicsőséges életében most és az eljövendő életben, így képes vagyok félelem nélkül szolgálni. Ha egyszer elfogadjuk legmélyebb félelmünket, és tudatára ébredünk, hogy a halál csak életet hoz a feltámadás következtében, így a félelem eltűnik az életünkből."

Fény sötétség idején

Angelica anya azon ritka emberek közé tartozik, akiknek nincs szükségük vezetéknévre. Katolikusok ezrei - akár karizmatikusok, akár nem - ismerik ezt a kicsi asszonyt, aki kolostort alapított Birminghamben (Alabama), ami egy nemzeti televíziós hálózat otthona. Angelica anya számára a feltámadás szintén reményt jelent, különösen a sötétség és a megpróbáltatások idején.

„A jelen pillanat gyakran telve van tragédiával, nehézségekkel és fájdalommal" - mondja. „A feltámadás erejére van szükségünk, hogy meglássuk az Ő működését ezekben a helyzetekben."

Angelica anya évekkel ezelőtt tanulta meg ezt a leckét, akkor, amikor jövőre vonatkozó álmai szertefoszlani látszottak.

„Szörnyű nagyot estem, és a gerincem megsérült" - meséli. „Négy hónapot töltöttem kórházban, és ötven

százalék volt az esély, hogy újra járni fogok. Végül is jártam, de csak mankók és más járószerkezetek segítségével."

„Egész idő alatt előre örültem a kolostor építkezésének, amelyben apácanővéreink ma élnek. Az emberek úgy gondolták, nevetséges még csak gondolnom is erre a tervre fizikai állapotom miatt. Nem ellenezték, de bizonyára nem tudták megérteni, hogyan fog a sorsom beteljesedni."

„Bizonyos tekintetben Jézus is elért egy ilyen pontra a feltámadáskor. Minden, amiért fáradozott és amiért önmagát adta oda, elveszettnek tűnt. Ezért lett a feltámadás oly dicsőséges."

Bár a baleset következtében Angelica anya még mindig béna, mégis megláthatta álmának beteljesülését, a kolostor felépítését. Még akkor sem szűnt meg álmodozni. Amikor elkezdte aggasztani a televízióban játszott műsorok jellege, beindította az Örök Szó Hálózatot, az első katolikus televíziós csatornát. Mind a keresztény, mind a világi média szakemberei csak ámultak és bámultak, hogy mi lett Angelica anya eltökéltségének és erős hitének eredménye.

Angelica anya tudja, honnan kapja a bizalmat: „A legmélyebb ponton, ahol már nincs senki és semmi, amibe belekapaszkodhatunk, Jézus Krisztus feltámadása ad nekünk reményt."

A krisztusi gondolkodásmód ismerete

Fr. John Randall, providencei katolikus pap (Rhode Island), a new englandi karizmatikus megújulás egyik vezetője még jobban megvilágítja számunkra a feltámadás értelmét.

„Azt hiszem, a feltámadás megértéséhez lényeges, hogy ne csak az általa kapható erőt lássuk meg, hanem ismerjük fel azt is, hogy a feltámadás lehetővé teszi számunkra, hogy bölcsességre tehessünk szert - ami a krisztusi gondolkodásmód ismeretét jelenti."

„A feltámadást abban a tényben tapasztalom meg, hogy a mindenség Ura megosztja velem gondolatait. Az imádságban bensőséges közösségben lehetek az Úrral, ez állandó, mindennapi megtapasztalása a feltámadt Jézussal való együttélésnek. Boldogsággal tölt el az a tény, hogy Istennel élhetek és beszélhetek."

Fr. Randall nemrégiben írt egy könyvet „A bölcsesség tanítja gyermekeit" címmel, amelyben hangsúlyozza, hogy az isteni erő megtapasztalásának össze kell fonódnia egy folyamatos előrehaladással abban, hogy gondolatainkat és látásunkat megpróbáljuk az Úr gondolataival összhangba hozni.

„Elszomorít, hogy sok keresztény nem éli meg a feltámadásnak ezt a dimenzióját" - mondja Fr. Randall. „Krisztus testének valljuk magunkat, de ez a Krisztustest, amely nem birtokolja a krisztusi gondolkodásmódot, erőtlen és néma. Magunkra kell öltenünk a teljes feltámadott életet, amely elérhető számunkra. Komolyabban kell vennünk Pál szavait, hogy ismerjük Krisztus gondolatait."

Győzelem a halál fölött

Marge Fobear számára Jézus feltámadása különös értelmet kapott egy hét évvel ezelőtt bekövetkezett családi tragédia idején. Fobear asszony a Saginaw egyházmegyei (Michigan) katolikus karizmatikus megújulás összekötő csoportjának tagja, valamint tagja a karizmatikus megújulás nemzeti tanácsadó bizottságának.

„Hét évvel ezelőtt lányunk, Debbie első gyermekének születését várta" - mondja Fobear asszony. „A várható időpont előtt néhány nappal fellépő komplikációk miatt az orvosok úgy döntöttek, hogy kórházba kell feküdnie. Az éjszaka folyamán Debbie váratlanul súlyos szélütést kapott. Az orvosok azonnal megoperálták, hogy világra hozzák a gyermeket, ígéretet azonban nem tudtak tenni, hogy az újszülött életben marad-e."

„Négy napig csak imádkoztunk és lányunkat, unokánkat látogattunk. Imádkoztunk, hogy legyen meg Isten akarata, de keresztülmentünk a tagadás, alkudozás és harag teljes folyamatán is."

„Isten velünk volt mindvégig. Amikor a negyedik napon lányunk meghalt, nyugodt békességet éltünk át, ami ma hihetetlennek tűnik. Annyira éreztem Isten jelenlétét, hogy még fájdalmamban sem kívántam Debbiet visszahívni az Ő szeretetének valóságából."

„Egy napon, valamivel később, éppen imádkozni készültem, amikor tisztán meghallottam Debbie hangját: 'Ó, anyu, bárcsak ismernéd ezt az örömet, bárcsak ismernéd ezt az örömet!' Kétszer hallottam ezt a mondatot, és megvigasztalódtam."

„Kicsi unokánk, egy kislány, életben maradt. Most hét éves, nagy részben mi neveljük."

„Isten megtartott minket és mellettünk állt" - állítja Fobear asszony. „Ő hűséges. A feltámadás ereje valóság." ◆

(A New Covenant című folyóirat 1983. áprilisi számából)

„Nem mulandó dolog, ezüst vagy arany váltott meg öröklött, értéktelen életmódotokból, hanem a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak drága vére. Őt (Isten) ugyan a világ teremtése előtt kijelölte, de előttetek csak a végső időben nyilvánította ki. Ő általa hisztek Istenben, aki föltámasztotta őt halottaiból és megdicsőítette, hogy hitetek egyben Istenbe vetett remény is legyen." (1Pt 1,18-21)

A BŰNÖS EMBER

1. A bűnbeesés

Az első emberpár bűnbe esett, és azóta minden ember bűnbe esik. Mi is történt pontosan?

A bűnt általában félelmetes és szégyellni való, néha titokzatos, sőt ritkán még vonzó dolognak is tartjuk, de képzeteinkben mindenképpen összekapcsolódik a büntetés fogalmával. Az első elkövetett bűn valóban büntetést vont maga után: Isten angyala kiűzte Ádámot és Évát a paradicsomból. Látszólag az történt, hogy Isten megbüntette a bűnt azzal, hogy elkergette magától az embert, mélyebben nézve pedig a bűn már maga elválasztja az embert Istentől, a kiűzetés ennek a szellemi történésnek csupán a látható képe.

A bűnbe az ember esett, mert abban a pillanatban nem volt ura magának, és így idegen befolyás alá került. A hétköznapi nyelv is kifejezi ezt, esni akkor szoktunk, amikor akaratunktól félig-meddig függetlenül egy nálunk jóval nagyobb erőt képviselő hatás uralma alá kerülünk, így esünk pl. bűnbe, betegségbe, szerelembe, teherbe. Innen a mondás is: az ember esendő. A kígyó ravaszságával részt kapott Évából, majd Ádámból, gyermekeikből és az egész emberiségből. De a kígyó csak ott tud hatalmat gyakorolni, ahol az ember beengedi magába. Mivel a kígyónak nagyobb tudása van, mint az embernek, képes az embert becsapni. A bűnnek ellenállni - sok esetben - pusztán elhatározásunk és akaratunk kevés. (Ez olyan, mint hogy egy kereskedő mindenképpen hasznot szeretne húzni üzletein. Aki előnytelen ajánlatot tesz, attól nem fogadja el. Ha viszont egy rafináltabb ember hamis számításokkal elhiteti, hogy nagyon jól fog járni, akkor megköti az üzletet. Bár végig kitartott elhatározása mellett, mégis előnytelen ajánlatot fogadott el.) Az embert az édenkertben nem az menthette volna meg a bűntől, hogy okosabb a kígyónál, hanem az, hogy elfogadja Isten szavát. Jézus sem csupán saját eszét és akaratát használta a Sátán ellen, hanem Isten igéjét, és az ige hatalmát.

Mi tehát a bűn hatása az egészséges emberre?

Éva kíváncsian - a hatást várva - és jóízűen ette meg az almát. Csillogó szemmel nyújtott egyet férjének is a gyümölcsből. Ádám boldog volt, nem gondolkodott, máris beleharapott és jólesően tovább ette. „Erre felnyílt a szemük, észrevették, hogy meztelenek. Fügefa leveleket fűztek össze és kötényt csináltak maguknak" (Ter 3,7). Szégyellték magukat egymás előtt. Magukat szégyellték, magukra tekintettek, bezáródtak magukba. Egyik sem mert őszintén a másikra nézni. Hirtelen el is felejtették az Úristenről, hogy kicsoda. Lépteit hallva a kert fái között akartak elrejtőzni tekintete elől. Az Úristen persze maradt, aki volt. Rákérdez: „Hol vagy?" Egyszerű kérdésre egyszerű válasz: Itt vagyok. De Ádám indokol, magyaráz: „Hallottam lépteidet a kertben, s féltem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtőztem" (Ter 3,10). Valamit takargat a fügefa levéllel, és valamit takargat válaszával. Fél. Elvesztette biztonságát. Nem ismeri az Atyát. Egyedül van. Félti magát, és fél magától.

– „Ettél a fáról, amelyről megtiltottam, hogy egyél?" (Ter 3,11) - kérdezi az Úristen.

– „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem" (Ter 3,12) - hangzik a válasz.

Ádám mentegetőzik, hárít. Beárulja az asszonyt, aki eddig a legfontosabb volt. Istent vádolja, amiért ilyen lényt adott mellé. Mivel Éva beszélt a kígyóval, az Úristen tőle nem azt kérdezi, hogy *Ettél-e?*, hanem, hogy *Mit ettél?* Az aszony pontosan emlékszik rá, hogy mit evett, és miért, de nem néz szembe tettével. Ő is hárít, és beárulja a kígyót. A kígyót, aki az imént még barát volt.

Az ember ellentmondásba került magával, társával és az Úristennel. A harmónia felbomlott, az ember meghasonlott lett. Önzetlen adás helyett elvenni akar, fokozatos felnövekedés helyett minden tudást egyszerre birtokolni akar, hit helyett önzésből bizonyosat akar, önátadás helyett úrrá lenni akar, kérés helyett elvár és követel - de mindettől nem boldog, mert lényével mindez ellenkezik, mert az ember így, bűnösen is Isten képmása.

2. A bűn következményei

A bűnbeesés után az Úristen megátkozta a kígyót. A héber hagyomány szerint a kígyónak négy lába volt, de mivel bűnre csábította az embert, az Úristen a következő ítéletet hozta fölötte: „Hasadon csúszol és a föld porát eszed életed minden napján" (Ter 3,14). Így a kígyó lesüllyedt a földre, az anyag, a mulandóság, az élettelenség rabságába. Ebben a képben jelenik meg, amit a kígyó tett: megpróbált mindent rombadönteni, amit Isten épített, az édenkertet, a harmóniát, a hitet, a felnövekedés és szeretet útját. Nem alkotott semmit, nem nyújtott semmit, csak elvett, tönkretett. Hatalmas tudását arra használta, hogy többszörösen meghazudtolja Istent: „Valóban mondta Isten, hogy nem ehettek a kert valamennyi fájáról?" (Ter 3,1) „Semmi esetre nem fogtok meghalni" (Ter 3,4). „Olyanok lesztek, mint az istenek" (Ter 3,5). A kígyó szabad akaratával döntött így, és dönt ma is így. Az ő világa a mai napig a legridegebb, legelszigeteltebb, legkeservesebb és legkegyetlenebb világ: a halál világa. Mivel az ember a bűnbeeséssel nem fordult el szándékosan végeláthatatlan időre Istentől, viszont részt engedett a kígyónak, ezért elvesztette az Istennel való teljes harmóniát, és egy félig kígyói, félig isteni világba került, ahol:

1. szembenállás és harc van a kígyó és az ember között
2. az asszonynak a terhesség és a gyermekszülés *megsokasított* kínokkal jár
3. megbomlik az egység férfi és nő, férj és feleség között
4. a férfi fáradtsággal és *arca verítékével* keresi kenyerét
5. a föld nem terem többé emberi táplálékot, ezért művelni kell
6. az embernek evilágban nincs örök élete, hanem a föld porába tér vissza
7. az ember nem ehet az élet fájáról, azaz nem ismerheti és *ízlelheti meg* szemtől szembe az éltető erőt: az Atyát.

Bűnbeesett világunkban mindkét nem számára harccal és szenvedéssel jár az élet, az alapvető - lét és fajfenntartáshoz szükséges - tevékenységek. A bűn - az Istentől való elszakítottság - beférkőzött a legbensőségesebb emberi kapcsolatba: a házasságba. A házasság diszharmónikussá válása felbomlasztotta az ember legalapvetőbb közösségét: a családot. A gyermekek bűnbeesett világba és bűnbeesett családba születve nem kapják meg azt, ami felnövekedésükhöz szükséges lenne. Sérülnek és szenvednek. Szenvednek és szinte nem is tudják. Aki nélkülöz (testileg, lelkileg, szellemileg) az automatikusan hajlamosabb önzésre. Egyrészt, mert sebezhető és védekezni próbál, másrészt, mert amit nem ad meg az élet (és ez végül is jogos sérelem), azt majd ő megadja magának. Miközben - talán nem is rossz szándékkal - elkezdi kivenni a részét az életből, másoktól vesz el, másokat sebez. Nagyobb seb nagyobb elégtétel után kiált. Az elsőt még meggyógyíthatta volna jó szó és simogatás, a sokadik már egy egész meghódított birodalmat követel magának. És elégtételt kap-e, ha meg is nyeri?

A bűn szégyent szül; a szégyen hazugságot, önigazolást; az önigazolás dühöt, irigységet, elkeseredést. A megoldatlanságok gyűlnek, gyűlnek, de a szenvedés és kiúttalanság az embernek természetellenes. A felgyülemlett energia utat tör magának: kegyetlen, agresszív viselkedésben oldódik fel, vagy a psziché maga ellen fordulva eldurvítja és érzéketlenné teszi saját struktúráit, vagyis nihilizmushoz vezet, vagy az energia irreális vágyak kergetésében emésztődik fel, vagy testi betegséget, károsodást eredményez. A bűn emberről házaspárra, házaspárról családra, családról az emberiségre terjed, észrevétlenül és szinte rajtacsíphetetlenül, az emberiségről az állat- és növényvilágra és az egész kozmikus-ökológiai-biológiai egyensúlyra.

„Mit ettél, föld, hogy egyre szomjazol?

Hogy annyi könnyet s annyi vért iszol?" (Petőfi)

A kollektív bűnért az emberiség kollektíven bűnhődik. Jó példa erre Izrael, a választott nép sorsa. „Ezt mondja az Úr, az Isten: ...Jaj Izrael házának iszonyatos tettei miatt, mert kard, éhinség és pestis által pusztul el! Aki távol van, pestisben vesz el, aki közel van, azzal kard végez, aki pedig megmarad és ostrom alá veszik, az éhenhal, mert kitöltöm rajtuk haragomat... Kinyújtom ellenük kezemet, pusztasággá teszem a földet a sivatagtól egészen a Ribláig mindenütt, ahol csak laknak, és akkor megtudják, hogy én vagyok az Úr" (Ez 6,11-12 és 14). Éhinség, pestis, kard és pusztaság a földön. Tetteink következményei ma is ezek: éhezés, gyógyíthatatlan betegségek, háborúk, természeti katasztrófák. Minden ember viseli a kollektív bűn valamilyen lenyomatát, az ítélet valamilyen pecsétjét. Így az egyes ember veszít, sérül, torzzá válik. Neurotikus, pszichopata vagy pszichotikus lesz, testileg gyenge, beteg vagy fogyatékos, úgy születik vagy azzá válik. Minden bűn, betegség és fogyatékosság valamilyen veszteség, minden bűnös, beteg és fogyatékos ember valamiben hiányt szenved az egészségeshez képest.

3. Bűn és betegség

A görög Szentírásban a *kakosz* szó a bűnös emberre vonatkozik. Ez a szó szerepel a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszédben (Mt 21,33-41), ahol gonoszságot jelent. (A szőlőművesek ugyan csak bérbe kapták a szőlőt, mégis meg akarták szerezni az egész termést, sőt a tulajdonjogot is. Ezért megölték a szolgákat és a gazda fiát, akiket a gazda küldött, hogy takarítsák be a termést.) A *kakosz* szó jelentése az elvetemültséggel határos. Ugyan ez a szó több helyen megszállottat (Mt 8,16 és 15,22), holdkórost (Mt 17,15), ágyas beteget (Mt 14,35 és Mk 6,55), sőt halálos beteget (Lk 7,2) is jelent. A görögben tehát ezek egy fogalom alá tartoznak. A *kakosz* a bűnök közül az eltervelt gonoszság, a szellemi betegségek közül a megszállottság, a testi betegségek közül a halálos betegség - tehát a legsúlyosabb esetek. Milyen jövő vár rájuk? Egyrészt a szőlőművesekről szóló példázat végén (Mt 21,41) a szőlőművesek a gonoszok sorsára jutnak, vagyis megbűnhődnek tetteikért. Másrészt mindhárom evangélium a *kakosz* szót használja ott, ahol Jézus ezt válaszolja vádlóinak: „Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek" (Mt 9,12 Mk 2,17 és Lk 5,31). Ők azok, akik leginkább segítségre, bűneikből való megváltásra szorulnak. „Amikor... elhatalmasodott a bűn, túláradt a kegyelem, hogy amint halált hozóan uralkodott a bűn, úgy uralkodjék az örök életre szóló megigazulással a kegyelem is" (Róm 5,20-21). A *kakosz* arról árulkodik, hogy a gonoszság és a betegség rokon fogalmak. Mindkettő a bűn következménye. Mai nyelvhasználatunkban - az európai nyelvekben - megkülönböztetünk súlyos testi betegséget: halálos betegséget; a súlyos lelki betegségre azt mondjuk: elmebetegség; szellemi értelemben pedig gonoszságról és megszállottságról beszélünk.

A betegség másik megközelítése a görögben az *adinatosz*. Ez a szó az Apostolok Cselekedeteiben (ApCsel

14,8) egy béna emberre vonatkozik, aki nem tud lábra állni. Más összefüggésekben a szó jelentése: lehetetlen. „Ami az embernek lehetetlen, az Istennek lehetséges" (Lk 18,27) - mondja a három evangélium ugyanazzal a szóval (Mt 19,26 és Mk 10,20). Az *adinatosz* a betegségnek azt az oldalát emeli ki, hogy a beteg ember bizonyos dolgokra képtelen, bizonyos vonatkozásban akadályozott, és emberi erővel a helyzet megoldhatatlan.

Az *asztenisz* szó gyöngeséget, erőtlenséget, esendőséget jelent. A szó egyes összefüggésekben természetes gyengeségre utal, nem betegségre. „A lélek ugyan készséges, a test azonban erőtlen" (Mt 26,41). És „...ti férjek, megértően éljetek együtt az asszonyokkal, mint a gyengébb nemmel" (1Pt 3,7). Vannak természet adta gyengeségek, amikkel - Péter apostol szavai szerint - megértően együtt kell élnünk, akár magunkban, akár más emberekben fedezzük fel ezeket. Pál apostol az *asztenisz* szót azokra érti, akiknek istenképe nem az Atya, akit Jézus megismertetett és megmutatott nekünk. Pál idejében ők több isten hívők és bálványimádók voltak. Ma azokra érthetjük, akik nem tapasztalták még meg az Atya erejét, szeretetét, megbocsátását. Az ilyen *asztenisz*-ek szigorú, büntető, elvárásokat támasztó Istent ismernek, akinek a kedvéért szertartásokat kell végezni és szabályokat kell betartani. Mivel tetteiket istenképükhöz igazítják, a magyar fordítás a *lelkiismeretük téves* kifejezést használja. Ezek az emberek főleg a külső formákhoz ragaszkodnak, így könnyen megbotránkoznak azokon, akik más meggyőződésük miatt másképp cselekszenek. Pál apostol figyelmezteti a kereszténveket, hogy szabadságukkal az *aggályosok*-at ne botránkoztassák meg (1Kor 8,9). A gyengeség is lehet betegség, ha hitben, tetterőben, lelkiismeretben elválasztja az embert Istentől.

4. Betegség és fogyatékosság

A görög nyelv nem különböztet meg betegséget és fogyatékosságot, valamint testi és lelki vonatkozást sem, hanem egységes egésznek tekinti az embert, és inkább a hiány jellegét, lelki és szellemi következményét (gonoszság, valamire való képtelenség, gyengeség, aggályosság) adja meg.

A mai tudományos szemlélet különbséget tesz betegség és fogyatékosság között. „A betegség az egészség állapotának ellentéte, olyan folyamat, amely a szervezet és környezetének megzavart kölcsönhatásaiból keletkezik. Az egészséges szervezet környezetéhez élettani szabályozásokkal alkalmazkodik, betegségben a szervezet válasza az előbbitől minőségileg eltérő kóros szabályozásban nyilvánul meg" (Biológiai lexikon. 1 kötet. 269. old. Bp. Akadémiai Kiadó. 1978). „A fogyatékosság a szervezetnek (elsősorban és döntően az idegrendszernek) általában az ontogenetikus fejlődés korai szakaszában külső v. belső (mechanikai, fizikai, kémiai v. biológiai) kórokok hatására létrejött betegségekből ill. sérülésekből közvetlen v. közvetett úton eredő olyan organikus v. funkcionális változása, melyet biológiai-fiziológiai szinten, ellentétben a folyamat jellegű betegséggel, az állandóság, az állapot jelleg jellemez" (Pedagógiai lexikon. 1. kötet. 479.o. Bp. Akadémiai Kiadó. 1976). A két fogalom közti határ pedig itt húzható: „A vele született v. szerzett szerkezeti rendellenességek, amennyiben kóros szabályozást nem vonnak maguk után, nem betegségnek, hanem kóros állapotnak, anomáliának v. rokkantságnak tekintendők" (Biológiai lexikon. 1. kötet. 269.o. Bp. Akadémiai Kiadó. 1978).

A tudományos nyelv egyezik hétköznapi szóhasználatunkkal. Pl. egy vakot egyértelműen fogyatékosnak tartunk - még ha orvosi kezelésre szorul is - mert állapota irreverzibilis. De, mondjuk, a májgyulladásnak tünetei vannak, az ilyen ember orvosilag kezelhető, esélyt látunk a gyógyulásra, így a májgyulladásos embert betegnek nevezzük. Míg a fogyatékosságra az állapot jelleg és a depriváltság jellemző, a betegségre a folyamat jelleg és a frusztráltság illik. A betegségek speciális formája az elmebetegség. „Az elmebeteg a viselkedés, tudatfunkciók nagyfokú károsságát mutató beteg, aki közönséges viszonyok közt nem tud helytállni, sőt életveszélybe kerülhet, ill. a társadalom számára súlyos megterhelést, veszélyt jelent. Az elmebetegek jelentékeny része rendszeres ideggondozói kezelésre, tanácsadásra szorul, s így, kíméletes körülmények közt aránylag kiegyensúlyozott állapotban tartható, ill. meggyógyulhat" (Orvosi lexikon. 2. kötet. 116. old. Főszerk: dr. Hollán Zsuzsa. Bp. Akadémiai Kiadó. 1969). Az elmebetegség tünetei viselkedésben nyilvánulnak meg. Mivel a viselkedés csak a környezettel való összefüggésben, bizonyos szituációban, bizonyos eseményekkel és emberekkel kapcsolatban értelmezhető, és - mint tudjuk - más és más, hogy az adott társadalomban mik a közönséges viszonyok, és mik a helytállás kritériumai, ezért az elmebetegség viszonylagos fogalom.

A tudomány legújabb hozzáállása közelít ahhoz a szemlélethez, amely nem húz éles határokat a fogyatékosság, betegség, elmebetegség, pszichés sérülések, rendellenes magatartási formák, pszichoszomatikus megbetegedések stb. elbírálásában, hanem az embert egységében vizsgálja, és az egész-ség helyreállítására törekszik. Hiszen tudott dolog, hogy mind a testi megbetegedéseknek, mind a fogyatékosságoknak törvényszerűen vannak pszichés következményei. Másik oldalról viszont a gyakori stresszhelyzet, a nagymértékű pszichés megterhelés - és még esetleg enyhébb zavaró hatás is - okozhat testi betegséget. Még inkább figyelembe kell vennünk ezt a kölcsönhatást az elmebetegségek megítélésében, mivel nem tudjuk egyértelműen elkülöníteni a vele született patológiás hajlamokat és adottságokat a szerzett, azaz a környezet által okozott károsodásoktól; valamint a gyógyulásban is nagy szerepet játszik az adott környezet.

Az ember testi és pszichés valója tehát szorosan összefügg, és mint egységes egész válaszol az őt érő hatásokra. Test, lélek és szellem egységéről árulkodik az a tény is, hogy a testi fogyatékosságok a bűnbeesés során először szellemi, majd lelki fogyatékosságként jelentek meg. Nézzük sorba ezeket a fogyatékosságokat!

A vakság

A héber hagyomány azt mondja, hogy az ember lelki látása a bűnbeeséssel bezáródott. Ádám és Éva hallották az Úristen lépteit a kert fái között, de Őt magát már nem látták, pedig ezelőtt színről színre, szemtől szembe találkoztak. Nem láthatták többé az Úristent, mert rejtőzködtek. Rejtőzködtek, mert szemük felnyílt valami másra. Szégyenkeztek. A szégyen vakká tesz. A szellemi vakok nem látják a szellemi világ fényét, a „világ világosságát", így „sötétségben és a halál árnyékában ülnek" (Lk 1,79). Világosságra pedig szüksége van minden élőlénynek, minden embernek. A fény létszükséglet.

A lelki vakság köznyelvi kifejeződése, hogy valaki nem látja be tévedését, nem tér vagy nem téríthető jobb *belátásra*. A lelki látás, azaz a *belátás* nélkülözhetetlen alapfeltétele az *éleslátás*-nak és a *széles látókör* kialakulásának. Hogy az ismeretszerzés, tudás, tájékozódás, gondolkodás milyen közel áll a látás folyamatához, azt legtalálóbban az angol nyelv fejezi ki: az *értem* helyett azt mondják, *I see*, azaz *látom*.

„Azért jöttem a világba, hogy ítéletet tartsak, akik nem látnak, azok lássanak..." (Jn 9,39) - hirdeti Jézus, és gyógyít, felnyitja a szemeket, látást és tudást ad, *bepillantást* a szellemi világba, az Atya fényességébe és dicsőségébe. Az ítélet második fele pedig, „...akik látnak, azok vakok legyenek" (Jn 9,39). Akik látnak... de kik azok, akik igazán látnak? Az ember, amíg rejtőzködik Isten elől, addig nem láthatja Őt. *Tisztán látni* a tiszta ember tud. Minél tisztább, annál tisztábban. Az *igazság fénye* bevilágít a rejtekbe is. Világít és ítél: a látókról kiderülhet, hogy vakok. Mindenki abban és annyira vak, amit és amennyire nem lát.

A farizeusok egyszer ezt a választ kapták Jézustól: „Ha vakok volnátok... nem volna bűnötök" (Jn 9,41). A látás kötelez, a vakság felment. Aki lát, az felelős döntéséért. Aki lát, az tudatosan marad meg bűnében, vagy tudatosan tisztul meg egy új életre.

A testi vakság a bűnbeesett emberiség elhomályosult szellemi és lelki látásának kivetülése. Az egyes emberre nézve nem feltétlenül jelent egybeesést: a fizikai látás károsodása, elvesztése vagy veleszületett hiánya nem jelent minden esetben lelki csökkent látást is. A testi vakság lehetetlenné teszi a *kitekintést*, és befelé nézésre, a belső világ szemlélésére kényszerít.

A süketség

A szemünket be tudjuk csukni, a fülünket nem. Előfordul, hogy bizonyos dolgok fölött szándékosan *szemet hunyunk*. Gyakran kérünk *elnézést* is egymástól, *elhallgatást* azonban már annál furcsább lenne. Az ember a hallásának kiszolgáltatottabb, mint a látásának, a fül éberebb, mint a szem (ezért érhet minket pl. zajártalom).

A hallás, mint folyamat, történhet akaratunkon kívül is, de a *hallgatás*, *meghallgatás* már mindenképpen szándékolt cselekvés. Sőt, ha *valakire hallgatunk*, az nem csak annyit jelent, hogy meghallgatjuk, hanem azt is, hogy engedelmeskedünk neki. (Jó példa erre, hogy a németben az *engedelmeskedni* ige - gehorchen - a *hallgatni* - hören - szóból származik.) A bűnbeeséskor az ember szellemi hallását nem használta, nem hallgatott Istenre és nem engedelmeskedett Neki. A szülő, mikor ráripakodik gyermekére, gyakran mondja neki: *Ide hallgass!*, ami tulajdonképpen engedelmességre való felszólítás.

– „Láttuk az Urat!" - mondták a tanítványok.

– „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem helyezem ujjamat a szegek helyére, és oldalába nem teszem a kezem, nem hiszem" (Jn 20,25) - válaszolta Tamás.

Amit látunk, azt sajátunknak érezzük, amit hallunk, azt vagy elhisszük, vagy nem. A látás bizonyosságot ad, a hallás a hit világába vezet.

Ha úgy érezzük, *süket fülekre találtunk*, akkor megszűnik a kommunikáció. A süketség elzár a társaktól, a közösség vállalásától, a gondolatok és élmények megosztásától, a segélykiáltások meghallásától. Mások felé süketté az válik, aki már régebb óta süket saját belső hangjaira.

A bénaság

Az életet gyakran *út*-nak értelmezzük, amelyen *járnunk* kell. A járást - bár alapvető tevékenységeink közé tartozik - mégsem tudjuk automatikusan, hanem tanulnunk kell. Először meg tanulju k, hogy *álljunk a lábunkon*, sőt, hogy *szilárdan álljunk*. Aztán, mint a kisgyerek, miután feláll, lépegetni kezdünk. A járás lépésekből áll, haladni *lépésről lépésre* tudunk. Aki nem tud *haladni*, vagyis nem tudja, hova lépjen, vagy *mit lépjen*, az *talajt vesztett*. A haladás más síkon értelmezve gyarapodást, növekedést, fejlődést jelent. Aki nem képes haladni, azaz gyarapodni, növekedni, fejlődni, az megreked, elsorvad, meghal.

Hogy *álljunk a lábunkon*, ahhoz valamilyen *tartást* kell felvennünk. Ha *valakiben van tartás*, akkor nem esik össze, nem *törik meg*, nem *hajlik el*. Az ilyen emberre azt mondják, *egyenes ember*, vagy *egyenes úton jár*. Hogy járni tudjunk, azaz haladni, ahhoz a *tartás* mellett szükséges *kitartás* is: az elhatározáshoz való ragaszkodás, a cél fel nem adása.

A testtartás lehet egyenes, hajlott vagy görbe; ennek lelki megfelelői az őszinteség, nyíltság, becsületesség fokozatai. Az ember tartása más szempontból lehet feszes, merev vagy laza; ezek a belső kötöttség és oldottság jelei. Az izomrendszer bénulásos betegségei túl merevvé

(spasztikus), vagy túl lazává (pegyhúdt) teszik az izmokat és a tartást, így a mozgásszervek - mindkét esetben - elvesztik természetes funkciójukat.

A kéz a tettek és a cselekvőképesség szimbóluma. Akinek *meg vannak kötve a kezei*, annak csak korlátozottan vagy egyáltalán nincs lehetősége cselekedni. A kezünkkel adunk vagy veszünk el, építünk vagy rombolunk, bíztatunk vagy fenyegetünk, simogatunk vagy bántunk, ölelünk vagy ölünk.

A mozgásszervek a test aktív, kivitelező részei. Aki nem tud az élet útján járni, vagy kezeivel tetteket végrehajtani, az mozgásában és cselekvőképességében korlátozott, azaz - testileg, lelkileg vagy szellemileg - béna.

Belső sérülések

A központi idegrendszer károsodásából származó legismertebb pszihés sérülések az értelmi fogyatékosság és az elmebetegség. Ez a kettő elhatárolódik az egyéb pszichés sérülésektől (belső sebektől), mert az ilyen emberek hétköznapi életüket csak részben vagy egyáltalán nem tudják önállóan élni. Mind az ilyen gyermekek iskoláztatása, (bár tudjuk, hogy az elmebetegség fogalma nem használható gyermekekre, de az autizmus pl. már 4 éves kor körül nyilvánvaló, ill. vannak olyan gyermekek, akiknél iskoláskorban olyan fokú magatartási zavarok jelentkeznek, amely kétségessé teszi a közösségben való taníthatóságukat) mind felnőtt életük vezetése külön elbírálást és speciális segítségnyújtást igényel a társadalomtól.

De ezen a teremtett világon kinek ne lenne szüksége *külön elbírálásra* és *speciális segítségnyújtásra*? Igaz, sokan önállóan vezetik életüket, nem szorulnak mindennapos támogatásra, és úgy látszik, *beilleszkedtek* a társadalomba, de ez nem azt jelenti, hogy a társadalomnak, azaz a többi embernek, nem jelentenek külön terhet (mert aki pl. nem veszi ki a részét a munkából, vagy nem tesz erőfeszítéseket családjáért, stb. az természetesen terheket ró környezetére), és nem jelenti azt sem, hogy *önállóan*, *speciális segítségnyújtás* nélkül tudnak egészséges életet élni.

Vagy talán nem vette Jézus külön elbírálás alá a kánaáni asszonyt, aki kérte, hogy lányát gyógyítsa meg? (Mt 15,21-28) Jézus küldetése - mint mondta - Izrael népéhez szól, ezért meg sem hallgatta az asszonyt, és amikor az leborult előtte, akkor is visszautasította: „Nem helyes elvenni a gyerekektől a kenyeret s odadobni a kiskutyáknak" (Mt 16,26). Hányan és hányan vérig sértődtek volna egy prófétának, sőt talán messiásnak tartott ember ilyen viselkedésén?! Élő bizonyíték, ő nem az, akiről a farizeusok hirdetik, hogy hatalmával szédíti a népet és gyalázza az Istent! És vajon Jézus megsértett volna egy szenvedő lelket, ha a zsidóságtól még oly távoli fajból származik is? Jézus tudta, ha másokkal nem, de ezzel az asszonnyal viselkedhet így, tudta, hogy nem sértődésre ad okot, hanem hitét teszi próbára. Jézus külön elbírálás alá vette a kánaáni asszonyt, amikor beszélt vele, és külön elbírálás alá vette, amikor - erős hitét látva - megkönyörült rajta.

Vagy nem volt-e szüksége külön elbírálásra annak a gazdag ifjúnak, aki igaz, megtartja az Isten parancsait, mégis megkérdezte Jézustól, mit kell még tennie, hogy eljusson az örök életre? (Mt 19,16-22) „...add el, amid van, árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben" (Mt 19,21) - Jézus telibe találta a gazdag ifjú szívét, és az ifjú szomorúan távozott.

Vagy talán nem speciális segítségnyújtást igényeltek az apostolok, amikor a vizen viharba kerültek, a hullámok becsaptak a bárkába, és a bárka már majdnem megtelt vízzel, ők pedig a haláltól féltek? (Mk 4,35-41) Jézus nem csak annyit tett, hogy lecsendesítette a vihart, hanem rádöbbentette őket hitetlenségükre is.

Vagy meg tudta-e volna védeni magát a házasságtörésen ért asszony az írástudók és farizeusok megbotránkozott haragjával szemben? (Jn 8,1-11) Jézus speciális segítséget adott: „Az vesse rá az első követ, aki bűntelen közületek!" (Jn 8,7)

A látható és mérhető fogyatékosságokkal szemben belső sebeink mutatják legközvetlenebbül a bűn hatását, a megtört egész-ségből származó szenvedéseket. Ha érzelmeink megsérültek, gyanakvóak és bizalmatlanok leszünk. Ha valaki olyanra gondolunk, aki elárult minket, harag és düh tölt el bennünket mindenkivel szemben. Az is lehetséges, hogy szerelmünkben gúnyoltak ki minket, és ettől kezdve szívünk elzárkózik minden érzelmi megnyilatkozástól. Így ejt a bűnbeesett világ sebeket az emberen, így hordoznak a sebes emberek megannyi szenvedést, így ejt a fájdalom, türelmetlenség, düh, önigazolás újabb sebeket, így hatalmasodik el és válik végeláthatatlan láncolattá - áteredő bűnné - egyetlen istentelen tett. Így veszítjük el egészségünket és leszünk a bűn áldozataivá.

Rózsa Krisztina
gyógypedagógus

Kiv 15,26:
„Ha hallgatsz Uradnak, Istenednek szavára, és azt teszed, ami helyes az Ő szemében,
ha engedelmeskedsz parancsainak és követed minden utasítását,
akkor nem sújtalak semmiféle betegséggel...
ÉN, AZ ÚR, VAGYOK A TE ORVOSOD!"

TANÚSÁGTÉTEL

— Hála az új életért! —

Tanúságtételem elején szeretném elmondani, hogy teljesen megváltozott az életem attól, hogy megismertem Istent. Tulajdonképpen előtte - világi értelemben - sikeres embernek számítottam, aki már fiatalon elég sokra vitte. Volt munkám egy éppen felfutó újságnál, amely bizonyos körökben jó hírnévnek örvendett. Voltak barátnőim, olykor több is egyszerre. Emellett zenéltem is, aminek szintén van egy kis aurája. Amikor kocsmába mentem a barátaimmal, jó vicceket tudtam mesélni, ami szintén népszerűséget szerzett, s ráadásul elég hamar be tudtam rúgni, tehát még sok pénzbe se került a dolog. Egyszóval, minden adva volt ahhoz, amit a világ úgy kommentál: ez egy sikeres, feltörekvő és boldog ember. Eközben azonban egyre jobban kiüresedett az életem. Egyre kevésbé tudtam, hogy reggel mire ébredek, vagy hogy egyáltalán mit fogok csinálni. Egyre rosszabb kalandokba keveredtem, és egyre több embert vittem bele a romlásba a hatalom által, amit a siker és az elismerés biztosított számomra. Ez egy megromlott hatalom! De - dicsőség az Úrnak - végül ezeket a romlott tulajdonságokat is felhasználta ahhoz, hogy elcsalogasson magához. A magamutogatási és a siker utáni vágyamat is arra használta, hogy mindezzel elkezdjem keresni azt, amit belül már éreztem: nem létezik, hogy csak ennyi legyen az élet!

Isten egy közösségbe csalogatott el egy lányon keresztül, akit tulajdonképpen csak meghódítani akartam. Abban a közösségben rádöbbentem, hogy Jézus él, és Isten valóság. Olyan erővel áradt ki rám a Szentlélek, hogy kételkedni sem tudtam, én aki örök kételkedő voltam. Isten kegyelméből meg tudtam hajolni egy nálam sokkal nagyobb igazság előtt, aki maga Jézus Krisztus.

Ez az élmény teljesen megváltoztatta az életemet. Olyan örömet és boldogságot adott, amit azelőtt nem tudtam megélni. Megéreztem, hogy Isten szerelmesen és hűségesen szeret engem. Engem, aki soha életemben nem voltam hűséges, és valójában azt sem tudtam, mi is az a szerelem. Azonban e megtapasztalások után megéltem a szerelmet akkori barátnőmmel kapcsolatban, és sürgősen megkértem a kezét. Ő - hála Istennek - most a feleségem. Isten megáldotta a házasságunkat egy gyönyörű gyermekkel, akivel büszkélkedhetem. Isten csodákat tett abban az időszakban velünk, amit most szívesen megosztok veletek is. Nem sokkal megtérésem után otthagytam a munkahelyemet és így munkanélküli lettem. A jövendőbelim éppen végzős egyetemista volt, amikor összeházasodtunk. Sokan mondták nekünk, hogy ne házasodjunk össze, mert van még időnk, és egyébként sincs hol laknunk, nincs munkánk, megélhetésünk, stb. Bennünk azonban élt a bizonyosság, hogy Isten majd elrendezi mindezeket. Olyan hitet adott az Úr akkoriban, amire időnként vágyódva gondolok vissza. Mire összeházasodtunk, lett munkahelyem, szolgálati lakással. Mire a feleségem elvégezte az egyetemet, áldott állapotba került, így nem volt gond, hogy hol dolgozzon, hiszen kismama lett, majd megszülte gyermekünket. Egyszóval Isten oly módon rendezte el életünket, hogy mindent a helyére tett. Bebizonyította, hogy valóban általa vagyunk, s hogy Ő már sokkal előbb eltervezte és elgondolta a dolgokat, mint ahogy mi képesek lennénk.

Még egy példa az isteni kegyelemre. A kórházban, ahol a feleségem szült, volt egy olyan asszony, akit már vittek volna császármetszésre, mert a baba nem jól feküdt a méhében. A feleségem legyengülve a szüléstől egyszerűen kérte Istent, hogy segítsen, és másnapra ez a kismama megszülte egészséges kisgyermekét a legtermészetesebb módon, mert a baba az utolsó pillanatban mégis megfordult. Ebben egyrészt az a csodálatos, hogy a feleségem még ilyen állapotban is imádkozott, másrészt pedig, hogy Isten meghallgatta ezt az imát - mint ahogy minden hozzáfordulót meghallgat. Hiszen ez nem a mi erőnktől függ, sőt a mi erőnk pont az ellenkező irányba visz romlott természetünk miatt. De az erőtlenségünk - amivel dicsekedhetünk - az, amin keresztül Isten ezeket a hatalmas adományokat ki tudja szolgáltatni a többieknek. Mert valóban csak azzal tudunk dicsekedni, hogy erőtlenek vagyunk, és azzal, hogy Isten mégis bennünk él, hogy szeret bennünket, hogy Ő szerelmes és hűséges természet, hogy Ő mindannyiunkat el akar vinni a tökéletes boldogsághoz. Azzal dicsekedhetünk, hogy mindnyájan a kegyelem közvetítői vagyunk a többiek számára.

Hálát adok Istennek, hogy alkalmat ad nekem arra, hogy az új munkahelyemen jóvá tegyem mindazokat a bűnöket, amiket életem előző szakaszában elkövettem. Azzal teszem jóvá - tulajdonképpen nem én, hanem Isten kegyelme -, hogy közvetítem az Úr Igéjét azoknak, akiket Ő megmutat az imádság csendjében, és akiket váratlanul elém is hoz. Hálát adok, hogy ilyenkor kinyílnak a szemek, és az emberek valóban el tudják fogadni, hogy Jézus él. Hálát adok, hogy nagyobb hatalom van itt mindennél: Krisztus. Hálát adok, hogy mindannyian magunkba fogadhatjuk Őt, hogy valóban közöttünk sétál és velünk van. Ez a szerelem éltet minket, családunkat és munkánkat. Ebből a szerelemből élek én is. Azt szeretném, ha ti is ebből élnétek!

Sipos Gyula

Marana Tha

HÍVJÁL SEGÍTSÉGÜL ÉS ÉN VÁLASZOLNI FOGOK NEKED

Sokan azt gondolják, hogy a karizmatikus megújulás csak imatalálkozókból áll. Ez túl szűk látószögre vall. Természetesen igaz, hogy az általunk fölfedezett egyik legértékesebb dolog az a szabadság, amely örömteli, spontán imában és dicsőítésben fejeződik ki. Az imaösszejövetelek azért jöttek létre, mert az emberek ezt együtt akarták csinálni. Ezek fontos ajándékok az Egyháznak, s rajtuk keresztül asszonyok és férfiak millióinak élete alakult át. A legtöbb katolikus számára a szabad és nyitott ima nem megy könnyen. Soha nem neveltek minket így. Az én első spontán imaélményem egy ökumenikus csoportban volt. Amikor megtudtam, hogy rajtam a sor, hogy megnyissam az összejövetelt, magammal vittem egy szépen megfogalmazott „spontán" imát. Nagy magabiztossággal így szóltam: „csukjuk be a szemünket és imádkozzunk", s ekkor jöttem rá, hogy az ima kint maradt a kabátzsebemben a hallban. Néha jó, ha az embert bedobják a mély vízbe. Nemsokára megtanultam, hogy ha otthon nem imádkozom egyedül, akkor csak kevéssé tudok hozzájárulni a csoport imájához. Minden kereszténynek rendszeresen és mélyen kellene imádkoznia éppúgy egyedül, mint közösségben. A magán imáink nem csak az imaösszejövetelekhez való hozzájárulásunkat segítik, hanem hatással vannak minden másra, amit csinálunk. Ezért akarok a magán imára összpontosítani, mert tudom, hogy milyen hatalmas befolyást gyakorol keresztény életünk hatékonyságára.

Hívjál és én válaszolni fogok neked

Az imáról könyvek ezreit írták, s beszédek ezreit tartották, mégis sok keresztény életének legnehezebb és legkevésbé gyakorolt része marad. Miért? Nem hiszem, hogy az igazi probléma az idő vagy az energia szűke - mindig találunk időt azokra a dolgokra, amiket tényleg meg akarunk csinálni. A tény az, hogy gyakran nincs kedvünk imádkozni.

Ha a bennünk felmerülő általános vágyat az imára tetté akarjuk váltani, akkor a Szentlélek segítségére van szükségünk. Fegyelemre van szükségünk a rendszeres idő és hely betartásához. Tudatosítva, hogy az ima nem a mi „ötletünk", hanem az övé, és így nagy bizalommal fordulhatunk hozzá. Arra hív minket, hogy hívjuk őt és megígéri, hogy válaszolni fog (Jer 33,3).

Amikor imádkozom, belépek az Ő lelki világába, ahol nincsenek határok. Az ima ledönti az idő és hely minden korlátját. Megdöbbentő arra gondolni, hogy ha valaki más helyen és más időben imádkozik, az hatással van arra, ami itt és most velem történik. Rájönni arra, hogy amivel ma Istenhez fordulok imában, befolyással lehet eseményekre, amik máshol és máskor fognak bekövetkezni. Így tudom, hogy az ima megváltoztat dolgokat. Azt is tudom, hogy megváltoztat engem. Amint imádkozom, a látószögem módosul - Isten-központúbbá és kevésbé én-központúvá válok. Elkezdem úgy látni a dolgokat, ahogy Isten látja.

Győzelem a körülmények fölött

Sokan úgy tekintik az imát, mint a valóság elől való elmenekülést. De valójában nem ment föl a felelősség alól, és nem is mutat olyan utat, amivel a problémáimat megkerülhetném. Nem ment meg attól, hogy szembe nézzek azokkal a dolgokkal, amikkel szembe kell néznem. Ami történik az az, hogy amint imádkozom, meglátom, hogy hogyan fogadjam el, hogyan győzzem le őket. Az ima a körülményeim fölött való győzelemhez mutat utat. Tényleg nem tudom, hogy hogyan működik, de azt tudom, hogy Isten és én egy közvetlen szeretetkapcsolatban állunk, amelyben megoszthatom a szívem legmélyebb vágyait. Azt is tudom, hogy nem állom meg a helyem egyedül.

A feleségem, amikor gyerek volt, megosztotta a problémáit az édesapjával. A három válasz egyikét adta. Először, hogy nincs mit tennie a problémával kapcsolatban, rá kell hagynia, hogy ő oldja meg. Másodszor, hogy a dolgokat hamis valójukban látja, és más módon kell tekintenie a problémát. Harmadszor pedig, hogy ő maga tévedhet és meg kell változnia. Ez ugyanolyan, mint a mi mennyei Atyánkkal. Segít abban is, hogy másként lássam a dolgokat, de rendszerint magamnak kell megváltoznom. Tehát, ha az ima segít engem, akkor miért gondoljuk gyakran, hogy inkább kötelesség, mint öröm?

A dolog lényege

Néha lehet, hogy nem akarok egyedül lenni Istennel. Az olvasás, beszéd, az imáról való gondolkodás - még ennek a cikknek a megírása is - mind-mind elvonnak Tőle. Arra használhatom ezeket a dolgokat, hogy betöltsék az ima iránti vágyam űrjét. De a hitem mélyén ott fekszik annak a személyes kapcsolatnak a tudata, ami fennáll köztünk. Meg kell, hogy álljak minden tevékenységemmel, meg kell állnom előtte védtelenül és érintkezésbe kell, hogy lépjek Vele. Minden kapcsolatban kell kommunikációnak lennie, mert különben tönkre megy. Ha egy férj és feleség, nem beszélget egymással, bár törvényesen házasok, de a kapcsolatuk el fog halni.

Amikor imádkozni jövök, akkor Istenhez, az Atyához jövök. Jó dolog tudni erről a kapcsolatról. S erre az ima kell, hogy legyen a válaszom.

Imádkozzatok a Lélekben

Nem azért írok, hogy elmondjam, hogyan kell imádkozni, hanem hogy bíztassalak az imában való kitartásra. A Biblia sohasem mondja, hogy az ima könnyű, viszont azt mondja, hogy a Szentlélek segítségünkre siet gyengeségünkben (Róm 8,26-27). Ő megmutatja nekünk az Isten dicsőségét. Kinyilatkoztatja nekünk azokat a dolgokat, amikkel Ő törődik, azért, hogy tudjuk miért imádkozzunk. Amikor nehéz bizonyos dolgokat megfogalmazni, akkor vezet. Amikor szavaink nem tudják kifejezni ami a szívünkben van - segít. Amikor nem tudjuk, hogy hol kezdjük el vagy miért imádkozzunk - megmutatja. Nem helyettünk, hanem velünk imádkozik. Segít kifejezni az imánkat vagy rendes szavakkal, vagy egy olyan nyelvvel, ami lényünk legmélyebb lelki szintjéről tör fel - ez a nyelvek imája. Sohasem értettem meg, hogy ez az adomány miért okoz oly sok megosztottságot. Ez se nem hisztéria, se nem eksztatikus beszéd - hanem egy „mennyei" nyelv, melyet Isten néhány embernek, nem mindenkinek ad. Új szabadságot, új örömöt, új erőt hoz. A Lélekben való rendes szavakkal, vagy nyelveken történő ima megtanít arra, hogy lecsendesedjünk és engedjük, hogy Isten valóban Isten legyen. S hogy mi a kulcs ehhez az új imaélethez? A Szentlélekben való megkeresztelkedés.

Charles Whitehead

(Az ICCRO Newsletter 92 decemberi számából fordította Sarolta nővér.)

A BETEGEK KENETÉRŐL

Egészen különleges helyen jártam. Azt is mondhatnám, szent helyen. A fájdalom helyén. A gyógyulás helyén. Egy olyan helyen, ahol az emberek segíteni akarnak egymáson. Törődnek egymással, aggódnak egymásért. Ahol kibékülnek - sokszor évekig hordozott haragból - ellenségek, ahol házasok fogják meg egymás kezét újra, ahol szinte mindenkin látszik, milyen fájdalmai vannak, ahol az emberek türelemmel hallgatják és hordozzák egymás problémáit, egymás kezévé, szemévé válnak, ha úgy hozza a szükség.

A fájdalom helyén, ahol a csendben, az éjszakában Isten Gyógyító Lelke lélegzik, lüktet, ahol olyan közel jön hozzánk irgalmas szívével, amennyire csak engedjük.

Hogy hol van ez a csodálatos hely? Itt a földön. Nekem éppen a Szent István kórházban vált láthatóvá.

Hetek óta otthon feküdtem gerincsérvvel, ami igen fájdalmas, és most már tudom, hogy igen mély lelki élményeket adó betegség.

Egy pénteki napon vitt a mentő két együttérző, aggódó, végtelenül szeretetteljes és segítőkész idősebb „angyallal" (mentőssel) a kórházba, ahol azonnal megállapították - amit a tünetekből már én is tudtam -, hogy sürgős beavatkozásra, gerincműtétre szorulok, különben a lábam - és ne is részletezzük tovább - visszafordíthatatlanul megbénul.

Az Úr különös kegyelme folytán, ezen a bizonyos pénteki estén két testvérem látogatott meg otthon, és imádkoztak értem, ami nélkül talán nehezen bírtam volna békével és türelemmel fogadni a testi szenvedést és annak tudatát, hogy hétfőn sebészek tesznek pontot vagy kérdőjelet annak a mondatnak a végére, hogy tudok-e valaha is táncolni Isten dicsőségére.

Soha ilyen mélységekig nem éreztem, és nem tudtam magam mellett az együttérző, segítő, szerető isteni szeretetet. Tudtam - azzal, hogy átadtam Neki az életemet -, semmi sem történhet velem úgy, hogy Ő ne látná. Hogy az Ő tervében szerepel ez a csodálatos élménysorozat, mert ma sem látom másképpen. Hogy Ő bennem él, én pedig Őbenne, s hogy Neki minden jobban fáj, mint nekem, hiszen Ő még az én bűneim miatt is szenved.

Féltem, és félek ma is a fájdalmaktól, de - higgyetek nekem! - áldássá vált minden cseppje ennek a pohárnak.

Vasárnap, a délelőtti órákban járt nálam az atya. Gyóntam, áldoztam, megosztottam vele félelmeimet, gyengeségemet, s ő megkent a betegek szent kenetével. (Ezt tévesen utolsó kenetnek is hívják. Ehhez azonban mindenki folyamodhat, aki gyógyulást kér az Úrtól... és nem csak az utolsó előtti pillanatban!)

Igazából - megvallom szégyenkezve - nem volt hitem ennek a szentségnek a gyógyító erejében. A gyónás és szentáldozás áldásos „kenetét" már ismertem, de Isten kegyelmének ezt a csodáját még nem.

Kereken öt orvos határozott véleményét cáfolta az, hogy estére lábraálltam, az élet visszatért bénult lábamba, a reflexek működésbe léptek és élnek ma is - a műtét pedig elmaradt.

Nem is tudtam akkor, hogy ez még csak a kezdete volt mindannak a kegyelemnek, amelyet az Úr cselekedni akart velem és betegtársaimmal.

Sorra látogattak rokonaim, barátaim, testvéreim, sokan az imaközösségekből. A napnak szinte nem volt olyan órája, hogy ne ült volna valaki az ágyam mellett. Órákig tartó, mély lelki beszélgetések emlékét hoztam magammal, s ezer apró jelét a szeretetnek. (Talán életemben összesen nem kaptam ennyi csokimikulást.)

Csoda az is, hogy ilyen- vagy olyanformán, szinte mindegyik betegtársamról kiderült, hiszi vagy keresi az Urat, s hogy zömmel katolikus érzelműek, vallásúak.

Reggelente közösen vettük magunkhoz az Eucharisztiát egy idős asszonnyal, aki vízágyon fekve élt, teljesen bénán és magatehetetlenül már jó egy éve, teljes kiszolgáltatottságban. Arcán - betegsége folytán - igen érzékeny lett a bőr, és sokszor kiabálta be a nővéreket, mert viszketett az orra.

Egyik reggel közösen imádkoztunk, s kértük az Úr segítségét, hogy legalább az orrát... Együtt sírtunk, amikor a bal keze megmozdult és lassan döcögve felemelkedett az arcáig... (Uram áldd meg őt!)

Vagy annak a huszonéves fiatalasszonynak a tekintetéről mit is tudnék mondani, aki sclerosis multiplexben szenved (jelenleg az orvosok nem tudnak mit kezdeni ezzel a betegséggel...), s aki új erőre kapott Tardif atya könyvét, illetve a lourdesi, medjugorei jelenésekről írt üzeneteket olvasva... (Uram áldd meg őt!)

Vagy arról a fiatalasszonyról, aki először találkozott Isten őrá is szomjas szeretetével, a Szentlélek békéjével, s ezt vitte haza valahová, egy vidéki városkába... (Uram áldd meg őt!)

Vagy talán a depresszióval viaskodó, egy ismert nagy szektát látogató testvérünkről kellene írnom, aki egy-két nap után a kezébe vette és egyre kitartóbban forgatta Barsi atya Úrjövet című könyvét, és egyre közlékenyebb lett és mosolyogni kezdett... (Uram áldd meg őt!)

Vagy arról a mindig üres éjjeliszekrénykéről, ahol a gyógyszerek, és a kórházi pohár mellett egyszercsak megjelent egy narancs, egy alma, egy szaloncukor... mert a szeretet odalopta őket az éjjel. (Imádkozzatok azokért a betegekért, akik nem örülhetnek a látogatóknak, mert senki sem jön hozzájuk.)

Vagy a professzorról, aki kitűnő humorával, és nem leplezett személyreszóló szeretetével töltötte el belépésekor a kórtermeket, többet használva ezzel, mint a különféle fájdalomcsillapítókkal... (Uram áldd meg őt!)

Áldott legyen a mi Szerető és Gyógyító Istenünk, aki a szentségek által is utat keres hozzánk, aki gyógyítja a testben és lélekben elgyengülteket! Keressétek Őt a betegek szentségében, és Ő kijelenti magát nektek! Amen.

TKÁ

MEDJUGORJE 1993 január 25.

Drága Gyermekek!

Ma arra hívlak meg Benneteket, hogy komolyan fogadjátok el üzeneteimet és éljetek azok szerint. Ezek a napok azok, amikor ***dönteni kell***

ISTEN MELLETT, A BÉKE MELLETT ÉS A JÓ MELLETT.

Had tűnjön el minden gyűlölet és minden féltékenység életetekből és gondolkodásotokból, hogy egyedül Isten és a felebarát szeretete költözzön be oda.

Így, és csakis így lesztek képesek felismerni ezeknek az időknek a jeleit.

Veletek vagyok és egy új kor felé vezetlek titeket, olyan korba, amikor Isten azt adja kegyelemként, hogy még jobban megismerjétek.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Újra megjelent az *Áldjad én lelkem az Urat* c. énekeskönyv. Az ÁFA miatt 70,-Ft-ba kerül.
Ugyancsak megjelent: *Jörg Müller: Utak a lelkiélethez*, és *Linn: Az élet sebeinek gyógyítása.*

A MEGTÉRÉS (II. rész)

Milyen a vallásos ember állapota a megtérés előtt?

Bár részt vesz a vallási, egyházi életben, s általában a fontos dolgokban figyelembe veszi az Isten, illetve az Egyház parancsait, attól azonban nem riad vissza, hogy akár teljes megfontolással is úgynevezett bocsánatos bűnöket kövessen el.

Döntéseikben a saját jólétük és előnyük vezeti őket, és arra ügyelnek, hogy ne kerüljenek konfliktusba a környezetükkel és a társadalmi morállal. Nem csoda aztán, hogy adódó alkalommal súlyos bűnöket is elkövetnek.

Jellemző még az ember megtérése előtti állapotára, hogy nagyon könnyen összetéveszti a liturgia és az egyházi zene iránti szeretetét az Isten iránti szeretettel. A liturgia, a zene nagyon fontos az Egyház életében, de alkalmas arra is, hogy elfedje Istent az ember szeme elől, mert önmagában is egyfajta megelégülést ad az embernek. Lecsillapítja fáradt idegeit, vagy elringatja, és az ember nem megy tovább, nem keres gyökeres megoldást a problémáira, bűneire. Például, akik egyházi kórusban énekelnek, gyakran - ha nem is mondják ki - úgy gondolják, hogy ezzel eleget tesznek a vallás, és az Isten iránti kötelezettségüknek. És valahogy egy kettősség figyelhető meg az életükben. Egyik oldalon ott vannak a vasárnapok az énekléssel, a másik oldalon a munkanapok, és a kettő egymástól stílusban, lélekben távol áll.

Jellemzi még valami a megtérés előtti állapotot. Az ember nem tud mit kezdeni a bűnökkel. Ismeri az Egyház parancsait, tudja, hogy évente gyónni kellene, de ezt nem érzi belső szükségnek. Azért halogatja az utolsó pillanatokra, mikor már hosszú sorok állnak, vagy keres idős, nagyothalló papot, aki úgysem hallja, hogy mit mond. Mások esetleg érzik bűneik súlyát, de a szabadulást nem találják. Önmagukat látják saját bűnösségükben, megmaradnak önmaguknál, de nem látják meg Istent, aki meg akarja szabadítani, valóban szabaddá akarja tenni őket, hogy ne hordjanak terheket, melyek megbénítják őket az örömben.

Lehetne még sok mindennel jellemezni a megtérés előtti állapotot, de csak egyet említsünk még. Bár **az ilyen emberek hisznek Istenben és szeretik Őt, de nem Istenért, hanem önmagukért.** Istennél elsősorban oltalmat és segítséget keresnek önmaguknak és a hozzájuk közel állóknak. Imáik ezért elsősorban kérő imák, hogy Isten teljesítse kívánságaikat. Pszichológiailag nézve, ez nem más, mint a kisgyermek szeretete, aki azért szereti anyját, mert szüksége van rá, hogy egyáltalán élni tudjon.

Mi jellemző ezek után a megtért ember állapotára?

Aki megtért, az személyes közösségben van Jézus Krisztussal. Ő meghallja Jézus szavát, a bűnt bűnnek ismeri el, a kegyelmet pedig kegyelemnek, és megfelelően reagál mindkettőre. A bűnre utálattal, elfordulással és úgy, hogy felveszi ellene a küzdelmet. A kegyelmet pedig hálával és szeretettel, úgy hogy kész követni Isten akaratát, bármi legyen is az. Kész, hogy kövesse önmaga ellenére is. Tehát az ilyen ember komolyan veszi a bűnt és nemcsak a súlyos bűnöket, hanem a bocsánatosakat is, mert érzi, hogy azok is megzavarják a Jézussal való közösséget, és ezért igyekszik szabadulni tőlük. Ahogy az ember, ha bepiszkolja a kezét, azonnal megy és kezet mos. A megtért embernek kedve telik Isten dolgaival foglalkozni, nagyon szívesen imádkozik, éhezi Isten igéjét, és keresi, hogy Jézussal minél többet együtt lehessen.

Látjuk tehát, hogy milyen az ember állapota a megtérés előtt és milyen a megtérés után. Nem lehet közömbös kérdés számunkra, hogy megtettük-e ezt a lépést életünkben vagy nem. Isten felé fordultunk-e, vagy magunk körül forgunk. Ez életünk leglényegesebb kérdése.

Ide illenek Mózes szavai, melyeket akkor intézett a néphez, mikor Isten törvényeit eléjük tárta: „Nézd, ma szemed elé tártam az életet és az üdvösséget, a halált és a kárhozatot. Ha engedelmeskedsz az Úr, a te Istened parancsainak, amelyeket ma adott neked, és szereted a te Uradat, Istenedet, az Ő útjain jársz, megtartod parancsait és törvényeit, életben maradsz. Ha azonban nem, akkor elpusztulsz" (MTörv 30,15-18). Itt tehát életről és halálról, üdvösségről vagy kárhozatról van szó. Ha az ember megmarad énközpontúságában, ez a poklot jelenti számára már itt a földön is, és a halál után is.

Nem véletlen, hogy egyes népeknek a poklot és a mennyországot ugyanazzal a képpel szokták ábrázolni, ahol csak egy különbség van, de ez nagyon lényeges. Egy nagy kondér körül ülnek emberek, és mindegyiknek a kezében kanál van, melynek nagyon hosszú a nyele, és ezért csak a végét tudja megfogni. Hiába próbálják a finom ételeket betenni a szájukba, nem sikerül (pokol). Ugyanez a kép a mennyországnál is, ugyanolyan hosszú kanállal, de ott ahelyett, hogy a saját szájukba akarnák tenni az ételt, egymást etetik.

Nagyon keményen hangzanak azok a szavak, amiket Mózes mondott, de érvényesek a mi számunkra is. Sokan a már említett öncsalásukban elfedik önmaguk elől az ítélő Istent és csak a szerető Istent látják, és sokan talán még a poklot is tagadják. Hogy azonban ez öncsalás, és

mennyire ott van a Szentírásban ez az ítélő Isten, arra csak egy példát mondok:

„...Ismerjük jól, aki így szólt: Enyém a megtorlás, én majd megfizetek." Majd ismét: „Az Úr ítélkezik népe fölött." „Rettenetes dolog az élő Isten kezébe jutni" (Zsid 10,26-31).

Mi nem ezekre akarunk nézni elsősorban, de tudomásul kell venni, hogy ott vannak ezek a szavak is a Szentírásban. Isten azonban ezeket végső szónak szánja azoknak, akik megkeményítik szívüket és a fölismert igazság ellenére sem akarnak annak útján járni.

Isten első szava hozzánk a szeretet. Az az Isten hív minket megtérésre, aki úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki benne hisz el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ez az egyszülött Fiú, Jézus, aki megtérésre hív minket. Ő, aki úgy átérezte a mi sorsunkat, a mi nyomorúságunkat, hogy sírva fakadt Lázár sírjánál, amikor látta Mária és Márta könnyeit, és hogy mennyire szomorkodnak az ő barátaik. Jézus akkor a te nyomorúságodat, a te gyászodat és a te félelmeidet siratta, és azt, hogy téged nem értenek meg, és hogy olyan nehéz számodra az élet. És az a Jézus hív megtérésre, aki mielőtt értünk adta életét, így imádkozott az Atyához: Atyám, azt kérem Tőled, hogy mindazok, akiket nekem adtál, ott legyenek ahol én vagyok és megismerjék azt a dicsőséget, amelyet számukra készítettél a világ teremtése előtt (vö. Jn 17,24). Nézz hát Jézusnak az arcára, aki teljesen a tied akar lenni, ha te teljesen az Övé leszel!

A megtérés és újjászületés

A megtérésben az ember Istennek adja önmagát, elhatározza, hogy Őt jobban akarja szeretni mindennél - a főparancs szerint -, még önmagánál is. Isten pedig ugyancsak neki adja az embernek önmagát: Jézus az Atyával és a Szentlélekkel az ember szívébe költözik és ott lakozást vesz. Ugyanannak a dolognak két oldala ez: a megtérés az emberi oldal, az újjászületés az isteni oldal. Isten az újjászületésben saját erejével képessé teszi az embert a főparancs teljesítésére.

Amikor az ember megteszi ezt a lépést, hogy Isten felé fordul, jelentős változásokat tapasztal életében. Átéli, hogy Isten egészen **közel** van hozzá, hogy olyan jó Vele lenni és olyan könnyű szeretni, de nemcsak Őt, hanem az embereket is. Azokat is, akikkel előtte az embernek nehézsége volt, akikre esetleg gyűlölettel gondolt. Valahogy egyszerre könnyű lesz **szeretni** őket, még esetleg annyira is, hogy akiket gyűlölt előtte, most még azok is egészen közel fognak állni hozzá.

Aztán kedve telik az embernek az **imában**, az Isten dolgaival való foglalkozásban. Amikor az ember így Istennek adja önmagát, szívében megtapasztalja Isten szeretetét. Ez az állapot azonban csak egy darabig tart, utána újra átéli az ember, hogy előjönnek a régi nehézségek, talán közönyösnek és hidegnek érzi magát, sőt a bűnök is, amikkel azelőtt küszködött - s amik most egy időre háttérbe szorultak - újult erővel fognak támadni és talán nagy kísértéseket is át kell élnie az embernek. Valahogy olyan tapasztalat ez, mintha csak félig adta volna magát Istennek az ember.

Vannak olyanok is, akik eleve nem tudják megtenni ezt a lépést, hogy odaadják magukat Istennek. Kimondják ugyan, hogy Őt akarják szeretni - jobban mint magukat -, de valahogy mégsem tapasztalják azt az örömet és szeretetet, amely az újjászületés kísérője. Ha felszólítják őket, hogy térj meg, akkor ez csak nagy szenvedést, kínt jelent számukra, mert szeretnének közelebb jutni Istenhez, szeretnék megtenni ezt a lépést, de valahogy nem tudják. Miért?

Világossá válik előttünk a „miért", ha megnézzük, hogyan vélekedik a Szentírás, illetve a modern tudomány az emberről.

A **Szentírás** szóhasználatában az embernek a szíve nem a vérkeringés központját jelenti, hanem az ember erkölcsi, vallási cselekedeteinek, szabad akaratának a középpontját. Itt zajlik le az ember minden lényeges döntése, így a megtérés is. Ahogy azonban a fizikai szív nem látható szabad szemmel, ugyanúgy nem ismerjük közvetlenül ezt a szellemi szívet sem. Ezt egyedül csak Isten ismeri. Ő képes arra, hogy ezt átalakítsa. Ő az, aki behatol a lélek és a szellem gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit.

Hogyan látja a **modern tudomány** az ember szívét? Szerinte az ember több rétegből áll. Az embernek van egy tudatos és egy tudattalan énje, és ez is több rétegből áll: a személyes tudattalan és a kollektív tudattalan. És ez a második rész, ez a nagyobb az emberben. Itt foglalnak helyet a nagyon régi élmények, amelyekre talán már nem is emlékszünk, de itt elraktározva hevernek: a régi negatív élmények, a csalódások, a saját személyes bűneink, a másoktól elszenvedett sérelmeink, stb.

Ha valakinek a személyiségében a negatív tudattalan aránytalanul nagy helyet foglal el, az nem tudja megtenni az Isten felé fordulást énjének tudatos részével sem, mert amikor ezt meg akarja tenni, valami mindig nemet mond a lelkében.

Ezért itt a megtéréshez vezető út az, hogy megpróbálom valahogy ezt a tudatalattit is odaadni Istennek, illetve megpróbálom ezeket az akadályokat felszámolni. Jóllehet ez egyszeri döntés, de amíg át tudom adni Istennek lelkem öntudatlan mélységeit is ez lépésekben történik. Melyek ezek a lépések?

- Imádkoznom kell a tudattalan mélyén levő sebek gyógyulásáért.
- Szembe kell fordulnom a bennem levő önigazolással, amely öntudatlan, de minden embernek az életében nagyon jelentős helyet foglal el.

B. J.

(Következő számunkban folytatjuk.)

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Malajzia

Kuala Lumpur érseksége megtartotta a második Katolikus Karizmatikus Kongresszust, amely „Jöjj, kövess engem" címmel az evangelizációról és tanítványságról szólt. Több mint 2000 ember jött Malajziából, Bruneiből, Myanmarból (Burma), Indonéziából és Singapurból. Az érsek, Anthony Soter Fernandez, aki már régóta barátja a megújulásnak szintén jelen volt a találkozón. Kíséretében volt Emeritus érsek, Dominic Vendargon, Sivu püspök (Kelet-Malajzia), és Dominic Su Haw Chin. A beszédeket Fr. Ken Metz, az ICCRO-tól, és Celement Samuel - az Isten Fénye Szövetség Közösségétől Taipingból (Malajzia) - tartották.

Hamarosan fölfedezték, hogy sok résztvevőnek nem volt előzetes tapasztalata a megújulásról. (A helyi plébániák imacsoportjainak küldték szét a meghívókat.) Ekkor minden előzőleg készített tervet félretettek és az Örömhír alapvető üzenetét hirdették. Sokan, akik csak kíváncsiságból jöttek, hitükben és a keresztségben kapott karizmáikban megújulva tértek haza.

Azáltal, hogy megváltoztatták a programot, minden tervezett előadást meg tudtak tartani, sőt sok olyasmit is, amit előzőleg nem terveztek. A Lelket hagyták szabadon mozogni. Sokan mondták, hogy ez volt a legvidámabb találkozó, amin valaha is résztvettek.

Szlovénia

Késő októberben egy találkozó-sorozatot rendeztek Szlovéniában. Az első egy nyitott találkozó volt teológusok, papok és nővérek számára Ljubljanában. Ken Metz atya az ICCRO-tól mondta a főbb beszédeket. Ez alkalommal áttekintést adott arról, hogyan terjed a Katolikus Karizmatikus Megújulás az egész világon, melyet az elmúlt öt évben tett utazásaira alapozott (330000 mérföld és 43 ország). Több mint 250 ember jött el erre a találkozóra. Következő nap több mint ezer ember gyűlt össze a Szűz Máriáról elnevezett bazilikában a Ciszter kolostorban, Stiknában.

A beszédek és az imák a Szentlélekben való életre vonatkoztak. Felismerték, hogy sokan vannak jelen, akiknek nem volt előzetes tapasztalatuk a Katolikus Karizmatikus Megújulásról, így a programot megváltoztatták, hogy az ő szükségleteiknek megfeleljenek. A záró szentórán az ajándékok bőségesen megmutatkoztak. A vasárnapot kb. 100 imacsoport vezető találkozójára fordították. Az előadók és mások is sok javaslatot tettek a megújulás működésének javítására Szlovéniában. A záró misén a vezetők újra felajánlották magukat a csoportbeli emberek szolgálatára. Új ajándékokat kaptak, melyek a vezetői feladataik ellátásában segítik őket.

Oroszország

Múlt szeptemberben az ICCRO új titkárának, Francescának lehetősége nyílt, hogy harmadszorra is ellátogasson Oroszországba, de ez volt az első alkalom, hogy Daniel-Ange atyával és más keresztényekkel evangelizálni ment. Beszámolt arról, hogy milyen mély benyomást tett rá egy fiatalasszony nyílt, őszinte és nagyon erős vágya, hogy Jézus Krisztus követője legyen, s akit mélyen megindítottak a keresztény tanítások, amiket épp akkor hallott. Az volt a problémája, hogy elképzelni sem tudta, hogyan ismerhetné meg jobban az Urat. „Úgy gondolom - mondta Francesca -, sokan vannak itt, ha nem is mindenki, akiknek megvan ugyanez a vágyuk - tudatosan vagy tudattalanul. Ezt a vágyat kihasználva nőnek a szekták, és terjednek el széles körben."

Daniel-Ange atya a Jeunesse Lumiére vezetője - ahol Francesca az elmúlt évet töltötte - ezt mondta: „Rendkívül sürgős evangelizációra van szükség ezekben az országokban, melyeket ellepnek a New Age, és a különböző ezoterikus és okkult áramlatok, a Távol-Keleti szekták és a sátánista csoportok. Ezért nincs vesztegetni való idő. A lehető legnagyobb mértékben ki kell használni a kegyelemnek ezen idejét - mely kétségtelenül rövid -, amikor a fiatalok még mindig nyitottak és szomjasak a lelki dolgokra és erősen vonzódnak a nyugati világhoz, annak pozitív és negatív értelmében egyaránt. A hitükről tanúságot tevő nyugati fiatalok óriási hatást gyakorolnak Oroszországban, ahol az emberek azt gondolják, hogy a nyugati fiatalok mind elmerülnek a szexuális kicsapongásban és a kábítószerezésben. Amennyire csak lehet segítenünk kell szeretett testvér-egyházunkat, az Ortodox Egyházat, hogy fejlessze a csodálatos misszionárius hagyományait népének gyermekei felé. Ez nagyon gyorsan történik, mivel az Orosz Ortodox Egyház rendkívül élőnek bizonyul." Amint Dembovski püspök rámutatott, óriási nehézségek és hiányok vannak. „Én is - mondja Francesca - találkoztam a Hosanna Keresztény Ifjúsági Klubbal és erős benyomást tett rám minden, amit tesznek annak érdekében, hogy Isten szeretetét és Igéjét elvigyék minden generációhoz. Imádkozom az Úrhoz Oroszország népéért. Legyen meg az Ő akarata és legyen képes az Egyház - azaz mindannyiunk - válaszolni erre a nagyon erős hit, szeretet és Lélekben való élet iránti igényre." ♦

Minden kedves olvasónknak kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk!

AZ ÚR EZT A KÉPET MUTATTA NEKEM:

Egy fájdalomtól meghasadt szívet láttam, amely az egész látómezőt betakarta. Majd egy nagyon szomorú hangot hallottam: „Oly sokan ismertek, és mégis oly kevesen szerettek!"
Ettől kezdve úgy éreztem egyetlen percet sem tagadhatok meg Jé-

zustól. Minden lehetőséget kihasználtam, hogy imádjam Őt. Nem is sejtettem, hogy ennyire fáj az Úrnak az imádságban való hanyagság és a közömbösség. (H. Á.)

A címlapfotón:
„Az Ő sebei szereztek nekünk gyógyulást." (Iz)

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az egyház tanításából 2

Dr. Kovács Gábor: Az evangelizáció kalandja 3

Amit számomra a feltámadás jelent 5

Rózsa Krisztina: A bűnös ember 7

Sipos Gyula: Hála az új életért 12

C. Whitehead: Hívjál segítségül és én válaszolni fogok . . 13

TKÁ: A betegek kenetéről 14

Medjugorge, 1993 január 25. 15

B. J.: A megtérés (II. rész) 16

A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
Készült: ENA Kiadói, Nyomdaipari és Kereskedelmi KFT
1204 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992